

РЕШЕНИЕ

№ 1819

гр. София, 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1002** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат Я. срещу решение /без номер/ от 04.01.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 4710/2020 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 95 състав, с което е изменено НП № 22 - 006545/19.02.2020 г. на директор на дирекция „Инспекция по труда“ - С..

С процесното НП на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. СРС, разглеждайки спора е намерил наложеното наказание за явно несправедливо, поради което е намалил размера на същото на 1 500 лв.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, необосновано и постановено в нарушение на материалния закон. Счита, че от така представените доказателства, приложени към възражението срещу АУАН – извадки от книгата в магазина, както и от свидетелските показания на Я., че е получавала уговореното трудово възнаграждение. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на процесното НП.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от адвокат Х., преупълномощен от адвокат Я., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт Х., която оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят и свидетелката Я.. Показанията им са намерили отражение в приетата за установена фактическа обстановка, съществувала по време на извършване на нарушението. В решението на СРС е посочено, че в периода от 10.10.2019 г. до 01.11.2019 г. по повод подаден от свидетелката Я. сигнал в Д „ИТ“ С., била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], в [населено място],[жк], [жилищен адрес] от служители на Д „ИТ“ С.. Констатираните нарушения били обективирани в протокол изх. № ПР1933401/01.11.2019 г., съгласно който на дружеството били дадени за изпълнение 17 (седемнадесет) задължителни предписания. Предписание № 7 било в насока работодателят да определи и изплати обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, на К. Я. Я., съгласно чл. 224, ал. 1 КТ. Срокът за изпълнение на предписанието, определен от контролните органи е бил до 11.11.2019 г. П. не било обжалвано и влязло в сила.

За времето от 23.12.2019 г. до 10.01.2020 г. била извършена последваща проверка на касатора от служители на Д „ИТ“ С.. Въз основа на изискани и представени от дружеството документи до приключването на проверката, те констатирали, че даденото с протокол изх. № ПР1933401/01.11.2019 г. задължително предписание № 7 не е било изпълнено, като от страна на дружеството не били ангажирани доказателства, удостоверяващи заплащането на обезщетението на К. Я. Я.. Констатациите на инспекторите били обективирани в протокол за извършена проверка изх. № ПР 1940904/10.01.2020 г., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., на основание чл.415, ал.1 от КТ.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-006545/10.01.2020 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал с възражение, че не са взети в предвид предоставените разписки по чл. 270, както и че м.08.2019 г. е неработен месец, без присъствие и без маркирани суми на ЕКАФП. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия, в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Съставът на административното нарушение по чл.415, ал. 1 КТ е осъществен виновно от касатора, но наказващият орган е определил неправилно размерът на наказанието, като не е съобразил разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, поради което достигнал до извода, че НП следва да бъде изменено, като размерът на наказанието бъде намален до

законоустановения минимум. При тези мотиви първоинстанционният съд е изменил НП, намалявайки размера на наложеното наказание на 1 500 лв.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съобщението за изготвеното решение на СРС е уведомен, чрез адвокат Я. на 11.01.2021 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 20.01.2021 г. /вх. 21003664/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят. Обсъдени са приобщените към административната преписка документи. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Правните изводи са направени след обстоен анализ на фактите. Мотивите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната.

Наведените в касационната жалба не могат да доведат до промяна нито във фактическата обстановка, нито в направените правни изводи.

В конкретния случай по делото е безспорно, че на дружеството е извършена първоначална проверка за спазване на трудовото законодателство, като е установено, че на лицето К. Я., по отношение на което трудовото правоотношение е било прекратено към момента на първоначалната проверка, работодателят не е изплатил определеното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл. 224, ал. 1 КТ. В хода на последващата проверка не са били представени доказателства за изплащане на определеното обезщетение на визираното по-горе лице. В този смисъл не се споделят твърденията в касационната жалба, че от представени извадки от работната тетрадка, попълвана от служителите на касатора е видно, че Я. е получавала уговореното си трудово възнаграждение. От показанията на последната се установява, че в действителност тя е получавала трудово възнаграждение за времето, в което се е намирала в трудово правоотношение с касатора, но в конкретния казус, спорът се свежда до това, че не ѝ е било начислено и изплатено обезщетение съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ. С бездействието си работодателят е извършил нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, поради което правилно е ангажирана и отговорността му.

Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки, като според т. 1 дават задължителни предписания на работодателите,

предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информирани и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информирани и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Съгласно чл. 405 от КТ принудителните административни мерки по ал. 1 на предходния член могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на административно наказание по чл. 415, ал. 1 от КТ - имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В конкретния случай на процесното дружество в качеството му на работодател, е издадено задължително предписание със срок на изпълнение 11.11.2019 г. подлежащо на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр.2-ро от КТ. Липсват доказателства от които да се установи предписанието да е било изпълнено, а именно, че е изплатено дължимото обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ.

Настоящият състав на АССГ споделя извода на СРС, че случая не попада в специалната хипотезата на чл.415в, ал.1 от КТ, в която изрично са изброени тъй като не е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс.

С оспореното решение СРС е намалил размера на наложеното административно наказание от 2500 лева до 1 500 лева, поради което е изменил оспореното НП. Напълно следва да бъдат споделени мотивите на първоинстанционния съд, че налагането на наказание в малко над предвидения в закона минимален размер е необосновано. Съгласно чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Липсата на отегчаващи отговорности обстоятелства е основание за намаляването му.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 04.01.2021 г., постановено по нахд № 4710/2020 г. на СРС – НО, 95 състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Инспекция по труда“ - С., на основание чл. 63д от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78,

ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1002 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.
Решението е окончателно.